

1 ידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר⁴⁵ בפירושו מארז"ל⁴⁶ "כך אומנתו של יצר-הרע, היום אומר לו עשה כך כו'
2 עד שאומר לו וכו'", ש"תחלת הזדווגות היצה"ר אל האדם שמסכים לו על כל אשר יעשה, שאומר לו מה שעשית
3 כך וכך הוא ראוי ונכון כו', עד שמסיתו וכו'".

4 והיינו, שהתחלת הפעולה של היצה"ר היא באופן שמשותף עם האדם בעבודתו עי"ז שמסכים עמו כו' -
5 בדוגמת השתתפות פרעה עם בני"; ולאחרי כן - ביכלתו לפעול עליו כל מה שרוצה כו', וכדברי הגמרא⁴⁷
6 "בתחלה קראו הלך (עובר דרך אליו ואינו מתאכסן עמו), ולבסוף קראו אורה (אכסנאי), ולבסוף קראו איש"
7 (בעל הבית).

8 ובלשון הכתוב⁴⁸: "נופת תיטופנה שפתי זרה", היינו, שלכתחילה נראה כמו "נופת", אבל "אחריה מרה
9 כלענה" - כפי שהי' במצרים, שהתחלה היתה "בפה רך", אבל לאח"ז נעשה עבודת פרך כפשוטה, "עבודה
10 קשה המפרכת את הגוף"⁴⁹, והיינו לפי שבאמת ה"ה מפרכת את הנשמה, אלא שאצל בני" שהם "גוי אחד"⁵⁰,
11 שהנשמה והגוף ענינם אחד, הנה דבר שמפרך את הנשמה פועל גם לפרך את הגוף.

12 ו. ונוסף לזה, ישנה ההוראה מכללות הענין דעשיית הלבנים - כמשנת"ל (ס"ב) בארוכה שבזה מודגש כללות
13 החידוש שנעשה ע"י עבודת האדם, כולל גם החידוש בתורה⁵¹, כידוע שענין עיקרי בלימוד התורה הוא "לאפשא
14 לה"⁵².

15 ועד כדי כך, שבשביל זה ירדה הנשמה למטה - דלכאורה אינו מובן: למה עשה ה' ככה, להוריד את הנשמה
16 למטה, ששם יש כו"כ נסיונות וסכנות כו', הלא מוטב הי' שתישאר למעלה? - אך הענין הוא, שזהו כדי שתהי'
17 עבודת האדם בכח עצמו (ולא "נהמא דכיסופא"⁵³), שנוסף לכך שזוהי טובתו האמיתית של האדם (שבה רוצה
18 הקב"ה, ש"חפץ חסד הוא"⁵⁴, להיותו עצם הטוב, וטבע הטוב להיטיב⁵⁵), הרי החידוש שבדבר הו"ע שפועל
19 עיקר התענוג למעלה, "למעשה ידיך תכסוף"⁵⁶, כמשל תענוג המלך מציפור המדברת⁵⁷ - שזוהי החוספה שנעשית
20 ע"י ירידת הנשמה למטה, והיינו, שלא זו בלבד "שתהא יציאתך מן העולם כביאתך לעולם"⁵⁸, אלא באופן
21 נעלה יותר.

22 אמנם, כאשר הנשמה יורדת ומתלבשת בגוף בפועל, אזי "בא מלאך וסטרו על פיו ומשכחו כו"⁵⁹ - בדוגמת
23 התחלת גלות מצרים בגלל ש"לא ידע את יוסף"⁴, "עשה עצמו כאילו לא ידע"⁶⁰ ("זיך געמאַכט ניט וויסנדיק"),
24 לשכוח את יוסף, שזוהי תכלית ירידת נשמתו לעולם לפעול ענין של הוספה - "יוסף ה' לי בן אחר"⁶¹, ואח"כ
25 ממשיך היצה"ר ואומר "הבה נתחכמה לו וגו'"⁶².

26 אך על זה נאמר⁶³: "וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ", וכמ"ש⁶⁴ "מאויבי תחכמני", שצריך להוסיף כח
27 ואומץ להתחכם ולפעול על היצה"ר כו'.

28 ו"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"⁶⁵, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, בקרוב ממש.

* * *

29

(56) איוב יד, טו. וראה של"ה שער הגדול (כט, ב ואילך). עבוה"ק
חלק העבודה בתחלתו.
(57) ראה תו"א ויצא כא, ג. לקו"ת ס"פ במדבר. וראה גם תורת
מנחם - התוועדויות ח"א ע' 18. וש"נ.
(58) ב"מ קז, א.
(59) נדה ל, ב.
(60) פרש"י עה"פ.
(61) ויצא ל, כד. וראה אוה"ת עה"פ.
(62) פרשתנו שם, יו"ד.
(63) שם, יב.
(64) תהלים קיט, צח.
(65) מיכה ז, טו.

(45) סה"מ תרפ"ט ס"ע 124 ואילך.
(46) שבת קה, ב.
(47) סוכה נב, ב (ובפרש"י).
(48) משלי ה, ג-ד.
(49) פרש"י פרשתנו א, יג.
(50) שמואל-ב ז, כג. ועוד.
(51) ראה לקו"ש שבפנים ע' 25.
(52) זח"א יב, ב. וראה הל' ת"ת לאדה"ז פ"ב ה"ב. וש"נ.
(53) ראה ירושלמי ערלה פ"א ה"ג. הובא בלקו"ת צו ז, ריש ע"ד.
ובכ"מ.
(54) מיכה ז, יח.
(55) ראה הנסמן בלקו"ש חכ"ד ע' 334 בהערה (ד"ה מספרי).